

Publicerad 2006-09-28 19:31 av SofiaN

jag är för trött för det här

Långtbortningenmansland

Jag rider på hästar genom dina hjärtan genom dina rosa gardiner genom ditt molniga inre och jag önskar du såg mig bara en sekund och säg mig letar du också i timmar efter ett namn som mitt på internet letar du också efter mitt hus och önskar att det var du som bodde där istället för honom

Jag vet jag vet jag vet jag borde veta men det finns inga svar och du vet det finns inget då bara nu och nu finns inte vi och vi har aldrig funnits det finns inga bevis bara bakgrund och den är svart grå vit och ingen ser igenom det som inte går att se

Säg mig hur vet du att vi fanns vet du att jag lever vaknar du också upp på morgonen med drömmar om presenter du önskat du gett mig med ögonen fyllda med blod för att gråta ut dina känslor

Och skrattar hon lika vackert som mig kysser hon din hals varje kväll när du somnat lämnar hon blommor på din grav ifall du skulle dö ligger hon runt med andra för att glömma dig skyddar hon dig med sitt liv för att hennes är för litet och älskar hon dina ärr på ryggen så mycket att hon gör nya på sig själv varje morgon ligger hon och kramar dig hela natten I rädsla för att du ska försvinna någonstans medan hon sover

Jag känner fortfarande lukten av ditt svett när du böjer dig fram mot mig och mellan dina fingertoppar sitter jag och ler och önskar du kunde se mig för dina kyssar svider som ingefära och du trampar mig på fötterna var gång du försöker kasta bort mig och det gör ont det känns det känns det känns det känns så in i helvete
mycket

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SofiaN med Poeter.se id #3503 innehar upphovsrätten